

Federika Bosko

VIDIMO SE OVIH DANA

Prevela s italijanskog
Gordana Breberina

■ Laguna ■

Naslov originala

Federica Bosco

CI VEDIAMO UN GIORNO DI QUESTI

Copyright © 2017, Garzanti S.r.l., Milano

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Kristijanu.
Vidimo se ovih dana.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

1.

Teško je i zamisliti da na svetu postoje dve osobe koje su tako različite kao ja i Kejt.

Čak i da smo htele, ne bismo mogle da imamo manje toga zajedničkog: ona je potpuno verovala bližnjem, ja sam bila podozriva i prema sopstvenoj senci; ona je sijala kao svetionik, ja u najboljem slučaju kao svitac; ona je na žurkama bila u središtu pažnje, ja sam se ponašala kao komad nameštaja.

A ipak smo onoga dana kada smo sedele na zidiću u školskom dvorištu tužno gledajući u svoju užinu, postale nerazdvojne.

„Sa čim ti je sendvič?“ upitala me je.

„S pršutom...“, odgovorila sam tužno. „Kao i uvek.“

„Hoćeš da se menjaš za keks od prosa bez šećera?“ ponudila me je utučeno. „Znaš, moja mama ih pravi.“

Pružila sam joj sendvič, a ona mi je dala papirnu kesicu napravivši izraz lica kao da je nešto skrivila.

„Upozoravam te... stvarno su grozni!“

„Ne brini, ionako nisam gladna“, utešila sam je.

Njene krupne, tamne oči su se zacaklile kada je, sva srećna, zagrizla sendvič.

„Ali ako te moja mama bude pitala, nisam jela pršutu, važi?“, zamolila me je punih usta. „Ona je makrobiotičarka i ako sazna da sam jela životinje, odvešće me na ispiranje želuca!“

Klimnula sam glavom, iako nisam imala pojma šta je makrobiotika, ali sam duboko u sebi bila ponosna što s nekim delim neku tajnu.

Onda sam otvorila kesicu, uvukla ruku unutra, izvadila keks i stavila ga u usta.

Gnjecavo i bljutavo testo zalepilo mi se istog trena za zube.

„Stvarno su grozni!“, promrmljala sam.

Prsnule smo u smeh i počele da pljuckamo.

U tom trenutku smo postale prijateljice.

Nisam imala mnogo drugarica u školi.

Iskreno govoreći, nisam imala nijednu.

Možda zato što sam imala crvenu kosu i bila bela kao duh, ili samo zato što nisam bila naročito zanimljiva. U svakom slučaju, ma koji da je bio razlog, nisam pripadala nijednoj grupi i niko me nikad nije pozvao na rođendan ili izabrao u odbojkaški tim, uvek bi me kapiten kome bih zapala prozvaao poslednju, rezignirano uzdahnuvši.

Kejt mi se prva obratila spontano i nije pritom grubo dodala: „Pomeri se!“, ili: „Daj mi da prepisem!“, rečenice koje sam najčešće slušala otkako sam krenula u peti razred. To što sam za nekoga najednom postala vidljiva za mene je bilo nešto potpuno novo.

Osamnaestog aprila 1987. prestala sam da budem duh.

Da budem precizna: bila je sreda.

Kasnije ćemo se obresti u istom autobusu i ona me je pozvala da sednem pored nje.

Nisam bila pričljiva, niti ljubopitljiva, ali je Kejt, srećom, pričala kao navijena, pa bi mi, kada bi došla njena stanica i kada bi sišla, zujalo u ušima zbog iznenadne tišine.

Nastavila bih da je gledam i smešim joj se nosa priljubljenog uz staklo sve dok autobus ne bi ponovo krenuo i dok mi ne bi mahnula rukom. Onda bi napravila pokret ramenima kako bi namestila kaiševe ranca i otrčala.

Kejt me je zasmejala. Eto.

U mom svetu punom oštrih ivica ona je bila prijatna vatirana postava.

Zato što je meni život oduvek pomalo ulivao strahopoštovanje, kao da sam gost i ne želim da smetam, dok se Kejt nije libila da gazi po tepisima u prljavim cipelama.

Ne znam šta nas je zbližilo.

Bolje rečeno, nikada nisam razumela šta je nju približilo meni, ali verujem da nikad nije postavila sebi to pitanje: Kejt je bila poput crne, koja se slaže sa svim bojama.

Narednih godina smo skoro svakog popodneva učile kod mene ili kod nje.

Ja sam, naravno, bila štreberka koja joj je davala domaće zadatke da ih prepíše, a ona je mene vukla na žurke; ja sam nju vraćala kući na motociklu kada bi se napila, a ona je meni pozajmljivala lepe stvari za izlazak; ja sam je pokrivala kada bi izašla s nekim momkom, a ona je mene branila svaki put kada bi neko bio neljubazan prema meni.

I mada bi nju odmah primetili, onako crnomanjastu, visoku, ramena kao u odbojkašice i lepih grudi, dok sam ja bila prozirna i krhka i uvek izgledala kao da se oporavljam od tuberkuloze... bile smo pravi mali tim.

Tim koji mi je omogućio da se mirnije suočim sa pubertetom nego što bih to uradila da sam bila sama.

Kao da sam pronašla stariju sestru.

Moji su me dobili kasno, možda kada su već izgubili svaku nadu da će postati roditelji. I ta toliko iščekivana trudnoća na kraju im je pokvarila planove.

Bili su maltene pred penzijom, a u kući su imali tinejdžerku prema kojoj nisu znali kako da se odnose.

Pošto nisu bili sigurni kako treba da se ponašaju, nastavili su da žive onako kako su oduvek živeli.

Mnogo su radili i malo pričali, život im je bio pun odricanja i nesvesno su mi usadili ideju da je zabava smrtni greh, nešto što treba raditi krajnje umereno i na šta se ne treba previše navikavati, jer smo mi, u suštini, ovde zato da bismo patili; zašto bismo onda radili nešto što nam prija?

A to je značilo da se nova odeća kupuje jednom godišnje, u piceriju ide jednom mesečno, a godišnji odmor uvek provodi na istom mestu.

Dok su oko mene svi ludovali za tehno muzikom i *Inviktim* rancima, ja sam živela u crno-belom neorealističnom filmu.

Roditelji mi nikad nisu ništa branili, između ostalog i zato što ja nikad nisam ništa ni tražila, ali moja porodica svakako nije bila kao Bredfordi.*

Platila bih da sam mogla otvoreno da razgovaram s majkom o svojim snovima i željama ili da sam imala braću i sestre sa kojima bih delila krevet na sprat i poverljive stvari, pa je zato Kejtin iznenadni ulazak u moj život predstavljao prelazak na film u boji.

On je bio poput neočekivanog odgovora na moje molitve.

Sada sam od roditelja tražila dozvolu da izlazim, nosila pocepane i izvrljane farmerke i kačila poster grupe *Take That* u sobi.

* Porodica sa osmoro vrlo nezavisne dece iz američke TV serije *Eight is Enough* (*Osam je dovoljno*). (Prim. prev.)

I mada sam bila samo „Kejtina drugarica“, čijeg se imena niko nije sećao i kojoj se nisu javljali kad je bila sama, sada sam bar znala da postojim.

Zahvaljujući njoj, uspela sam da pređem preko klimavog visećeg mosta puberteta, na kome pogrešan korak ima za posledicu poguban pad samopoštovanja, poremećaj u ishrani ili neku destruktivnu zavisnost.

Sve u svemu, nisam tako loše prošla.

Tačno je da nisam imala velike dogodovštine o kojima bih pričala, ali ni ožiljke s unutrašnje strane ručnog zgloba koje bih krila.

A onda je Kejtina majka jednoga dana zaključila kako je njena ćerka dovoljno velika da se sama snalazi i otišla u Gou sa svojim tadašnjim momkom, učiteljem tantričke joge.

Da se nikad više ne vrati.

Kejt joj nikad nije zamerila zbog toga.

Primila je tu vest krajnje dostojanstveno, kao da joj je bila majčina starija sestra, kojoj ionako nije mogla da zabrani da živi kako hoće.

Snažno ju je zagrlila, rekla joj da se ne sekira, da će se ona već nekako snaći, a onda je gledala kako zauvek odlazi iz njenog života.

Poslednje reči koje je njena majka izgovorila na kućnom pragu bile su: „I molim te, dušo, nemoj da jedeš meso.“

I Kejt ga nikad nije jela. Kao da se zavetovala na to.

Nikad nije klonula duhom i iskoristila je diplomu da se zaposli u spoljnotrgovinskoj firmi, a prihode je dopunjavala tako što je davala privatne časove, čuvala decu i vikendom radila kao konobarica.

Uvek je bila nasmejana, optimistična, spremna da ohrabri druge.

Bila mi je idol.

Ponekad je dolazila kod nas na večeru, a ja sam je gledala sa tolikim divljenjem da sam ličila na neku grupi devojkicu u društvu njenog omiljenog pevača.

Imala sam skoro dvadeset godina, zaposlila sam se u banci čim sam diplomirala i živela sam i dalje kod roditelja, kod kojih bih verovatno zauvek ostala da me Kejt jednoga dana nije ubedila da se preselim kod nje i konačno počnem da živim svoj život, a njoj olakšam plaćanje stanarine.

Nije morala da mi ponovi dvaput: ubacila sam u putnu torbu ono malo stvari što sam imala, pozdravila se sa svoji- ma i preselila na drugi kraj Đenove da bih živela zajedno sa svojom prijateljicom.

Moji nisu bili oduševljeni.

Manje bi se šokirali da sam im rekla kako se udajem za mornara koga sam dan ranije upoznala u luci.

Ne zato što nisu voleli Kejt, već zato što su oduvek mislili da ona nije baš dobar primer za njihovu asketski vaspitanu jedinicu.

Nisu se, međutim, previše ni opirali: bila sam punoletna, sama sam se izdržavala i bila sam nesumnjivo dobra devojkica.

To su bile predivne godine, kuća je uvek bila puna prijate- lja i životinja koje je Kejt udomljavala ili privremeno čuvala, a o kojima sam, naravno, ja brinula kad ona nije bila tu.

Ona je, na sebi svojstven način, uspevala da ubedi ljude da nešto urade: s punim pravom je očekivala da joj pomognu.

Ali nije pribegavala smicalicama, samo bi tražila malo njihovog vremena, zato što je njoj ponestalo njenog.

Naivno je mislila da se i drugi satiru kako bi nekome pomogli i uvek bi se iznenadila kada bi je neko odbio. Onda bi se namrštila kao neki lik iz crtanog filma, zapitala kako je tako nešto uopšte moguće, počela se po glavi kao da

pokušava nešto da smisli i odmah prešla na rezervni plan. Što je najvažnije, nije bila zlopamtilo.

Meni je bilo prilično teško da je pratim, jer nisam bila kao ona, iako sam želela da budem.

Uopšte nisam bila kao ona.

Moja soba, u koju sam strogo zabranila uvođenje pasa i mačaka, izgledala je, na primer, kao soba u nekom švajcar- skom internatu, u kojoj je sve pod konac, a njena je ličila na sobu hiperaktivnog tinejdžera na putu da razvije sindrom opsesivno-kompulsivnog sakupljanja stvari.

Napravile smo plan čišćenja koga se ona, naravno, nikad nije pridržavala, pa sam u sedamdeset odsto slučajeva ja bacala đubre, sređivala kupatilo i prala sudove kada bi počeli da se gomilaju na frižideru i televizoru.

Nisam, međutim, mogla da joj zamerim zbog toga, jer je bila stalno zauzeta, samo mi je ponekad zaista teško padao njen neiscrpni entuzijazam.

Imala sam utisak da živim sa Majkom Terezom na amfe- taminima.

Posle nekog vremena počela sam da osećam potrebu za redom, mirom i tišinom, želela sam da spavam osam sati bez prekida i bez muzike odvrnute do daske ili zvona koje odje- kuje u svako doba dana i noći, dojadilo mi je da se sapličem o činije sa grickalicama ako noću ustanem da pijem vodu i na trosedu zatičem nepoznate ljude kako spavaju.

Tako smo se jednoga dana gadno posvađale zbog neke sitnice. I ne sećam se više tačno zbog čega.

Vratila sam se kući mrtva umorna, iscrpljena od preko- vremenog rada i hronično ogorčena zato što ne uspevam da pokažem koliko zaista vredim, a ona je u međuvremenu rešila da otvori agenciju za katering u našoj kuhinji, iako je bila veličine kuhinje za lutke.

Poletele su oštre reči, koje su prerastale u sve teže zamerke i spočitavanja; na kraju to više nije moglo da se popravi.

Neprekidno smo prebacivale jedna drugoj: „A onda kada si...“, „Tebi ne vredi pričati...“

Kao da su se, uprkos višegodišnjoj miroljubivoj koegzistenciji, sve naše mane ispoljile istovremeno i postale nepodnošljive.

Desilo se ono što je bilo neizbežno.

„Dobro, izgleda da smo rekle sve što smo imale!“

„Čini mi se da jesmo.“

„Odlično, ujutru kupim svoje stvari i odlazim!“, rekla sam zalupivši vrata svoje sobe.

„Nema potrebe!“, dreknula je ona. „Prihvatila sam ponudu za posao u inostranstvu. Ja ću otići!“

Otvorila sam vrata. „Ponuda za posao u inostranstvu? A kad si nameravala to da mi kažeš?“, upitala sam je tonom koji bi više priličio povređenom vereniku nego najboljoj prijateljici.

„Htela sam da ti kažem, ali sam onda smetnula s uma!“, odgovorila je prekrstivši ruke, izbegavajući moj pogled.

„Odlično!“, ponovila sam, upiljivši se besno u nju, a onda sam izgovorila najgoru rečenicu koju može da izgovori uvređena prijateljica: „Ista si kao tvoja majka, uvek bežiš, to je jedino što umeš da radiš!“ A pošto mi to nije bilo dovoljno, dodala sam: „I nemoj, molim te, da jedeš meso!“, pa sam ponovo zalupila vrata.

Poslednji put.

Ni te, ni narednih noći nisam ni trenula.

I dugo, vrlo dugo nisam imala vesti o njoj.

Tačnije, skoro godinu dana.

Izgleda da sam je stvarno mnogo povredila, pošto mi se nije nijednom javila.

Nikad se nije tako ponašala.

Dugo sam se preispitivala, pokušavajući da dokučim da li je trajanje ćutanja direktno srazmerno težini uvrede ili dubini odnosa.

Što je vreme više prolazilo, sve sam se manje sećala razloga zbog koga smo se posvađale.

Nastavila sam da živim isto kao pre: kuća, kancelarija, plivanje u bazenu ili moru, kada bih leti otišla kod roditelja u Porto Venere.

Oni me nisu ništa pitali, iako su pretpostavljali da se nešto desilo, pošto nisam više pominjala Kejt.

Ali dobro sam ih poznavala, osećali su nelagodu kakvu bi osećali i da sam se razvela nakon što sam zatekla muža u krevetu s drugom.

Nas dve smo, u stvari, bile samo tvrdoglavice koje su se posvađale i kojima ponos nije dozvolio da se na vreme izvine jedna drugoj.

Te godine sam upoznala Paola.

Bio mi je kolega s posla. Nije bio ni naročito privlačan, ni duhovit, i izgledao je kao da ima mnogo više od dvadeset sedam godina, koliko je stvarno imao, ali rad u računovodstvu u banci upropastio bi i Patrika Dempsija.

Pošto uopšte više nisam imala društveni život, jedino sam na šalteru dolazila u dodir sa pripadnicima jačeg pola i to prvenstveno sa svojim vernim penzionerima.

Paolo je prvi muškarac s kojim sam spavala, pošto sam – verovatno ste to već i sami shvatili – sa dvadeset četiri godine i dalje bila devica.

I baš je bilo tužno što to nisam mogla da ispričam Kejt.

Premda i nije imalo bogzna šta da se kaže o tome.

Nismo se ni skinuli. On je ostao u potkošulji i čarapama, ali ne zbog naleta strasti, već pre zbog lenjosti.

Tako je bilo i kasnije.

Jednog prolećnog jutra, dok su se sunčevi zraci probijali kroz roletne u kuhinji, čula sam kako neko nešto petlja oko vrata.

Okrenula sam se sa tiganjem u ruci, spremna za napad, a onda sam ugledala Kejt kako ulazi.

„Mogu li ponovo da se uselim?“, pitala me je kao da je dan ranije izašla iz stana.

„Naravno da možeš!“, odgovorila sam kao da se to podrazumeva, spustivši tiganj.

Snažno smo se zagrlile.

„Izvini, ponela sam se kao kreten“, šapnula sam joj.

„Ne, ja sam se ponela kao kreten. I to na kvadrat“, odgovorila je.

„Idi istuširaj se, smrdiš kao pokisli pas!“, rekoh obrisavši suzu.

Podigla je putnu torbu sa poda.

„Uzgred“, dodala je ulazeći u svoju sobu, „trudna sam!“

Šest meseci kasnije proslavile smo Gabrijelov dolazak na svet.

Mališan je imao tri kilograma i sedamsto grama.

Bio je lep kao slika.

Nikad je nisam pitala ko mu je otac, znala sam da će mi to reći onda kada ona bude htela.

Ali taj trenutak nikako nije dolazio i s vremenom smo naprosto zaboravile na to.

Godinu dana kasnije iselila sam se iz stana.

Stvarno nisam više mogla da živim sa krevecem u dnevnoj sobi, pelenama na svakom koraku i susedkama koje su stalno dolazile da joj se nađu pri ruci; ovoga puta se nismo

posvađale, naprosto smo shvatile kako treba da razgraničimo životni prostor kao dve odrasle osobe.

Shvatile sam da moram glasno da kažem kakve su moje potrebe i da će njena urođena sklonost ka neredu ponovo prevagnuti.

Čim sam se uverila da se odlično snalazi i bez mene, pro našla sam jednosoban stan sa terasicom i, okružena isključivo svojim biljkama, knjigama i klasičnom muzikom, prvi put sam osetila šta je prava sloboda.

Kejt je godinu dana živela u Australiji, gde je radila u restoranima i akva-parkovima, držala časove ronjenja i pomagala ugroženim životinjama. Čistila je plaže, proricala sudbinu iz karata za tarot, raznosila pice, predavala glumu i zabavljala decu prerušena u klovna.

Pokazala mi je fotografije, i sva ta preplanula lica, kosa izbledela od sunca upletena u kikice, ogrlice od ajkulinih zuba, osmesi i plaženja u objektiv podstakli su me na maštanjem. Kejt je na njima bila sa krezavom decom, surferima sa pločicama na stomaku, Maorima prekrivenim tetovažama...

Ona je bila sve ono što ja nikad neću biti; ona je u mom običnom i nezanimljivom životu bila zrak sunca koji se probija kroz roletne.

Bila sam ubeđena da je jedan od tih surfera sa fotografija Gabrijelov otac i da je dečak začet na plaži, u noći punog meseca, pored logorske vatre i možda uz zvuke gitare u pozadini.

Jedino sam tako mogla da objasnim njegovu vrlo svetlu kosu, zelene oči i ogromnu ljubav prema vodi, zbog koje sam morala satima da se igram s njim u kadi kad je Kejt uveče radila u kafiću.

Bio je neverovatno dete.

Nasmejano, mirno, izuzetno pametno i samostalno.

Toliko samostalno da bi, da nismo pazile, sigurno izašlo iz stana i otišlo da samo sebi kupi pelene.

Nas dvoje smo oduvek imali poseban odnos i ja sam bila silno ponosna zbog toga.

Kraj njega sam se osećala važno i korisno.

Postala sam mu tetka koja tera čudovišta ispod kreveta, stavlja novac ispod jastuka kada ispadne zub i odgovara na pitanja koja nisu previše nezgodna.

Za ona druga je bila zadužena Kejt.

Kad je Geb sa sedam godina pitao kako se rađaju deca, pogledala ga je i sve mu objasnila bez okolišanja, upitavši ga na kraju: „Da li ti sve jasno?“, a zatim nastavila prekinuti posao.

„Ionako bi kad-tad saznao, zar ne?“, odgovorila mi je kad sam joj skrenula pažnju da nije morala da bude toliko eksplicitna i da je baš i mogla da preskoči onaj deo: „... nakon što nekoliko puta uđe i izađe“.

Zato se Gabrijel obraćao meni kada je razmišljao o osetljivijim i tananijim temama, kao što su smrt i onaj svet; moji odgovori su imali jednu dobru stranu: ostavljali su prostor za sumnju.

Izrastao je u snažnog i psihički stabilnog dečaka.

Ja sam duboko u sebi znala da je to i moja zasluga.

Mališanu sam usadila uravnoteženost i sklonost ka poštovanju pravila, u čemu su mi pomogli i moji roditelji, koji su ga voleli i koji su mu se posvećivali kao da im je rođeni unuk.

Kejt mu je oduvek davala previše slobode, jer je mislila da će tako postati odgovoran, dok sam ja smatrala da njega pomalo plaši tolika sloboda. Smeo je da radi šta god hoće, nije mogao da pogreši, nikad nije bio kriv i sve mu je uvek bilo oprošteno: zbunjivalo ga je to odsustvo ograničenja.

Zato je lošu ocenu u školi prijavljivao meni i ja bih se onda silno naljutila i održala mu dugu pridiku o značaju kulture i obrazovanja.

On bi je saslušao oborene glave, pa bi mi, mrmljajući, obećao da će se ubuduće više truditi, a ja bih se kobajagi durila nekoliko dana.

Ta igra ravnoteže davala je dobre rezultate, iako nas niko nije naučio kako da je igramo.

Kombinacija instinkta, dobre volje i srećnih okolnosti urodila je plodom i omogućila nam da se ponašamo kao dve, sve u svemu, odlučne žene.

I tako je proletelo petnaest godina, pomislila sam jednoga dana dok sam ga, kao i svakog jutra, vozila u školu, pošto sam prolazila pored nje na putu do kancelarije.

„Svi moji drugovi iz razreda imaju mobilni telefon, ne mogu da budem jedini luzer koji ga nema!“, progundao je provukavši ruku kroz kosu.

„Zar ti šiške nisu predugačke, Gebe? Trebalo bi da skратиš kosu, skoro ništa ne vidiš!“

„Ma daj, tetka, ne menjaj temu!“

„Šta ti je mama rekla?“

„Da pitam tebe!“

Nasmešila sam se.

Svaki put kad nije bila voljna da preuzme odgovornost, Kejt bi prebacila loptu u moje dvorište.

Tako je meni pripadala uloga lošeg policajca.

„Pobrini se da ove godine imaš dobre ocene, pa ćemo razgovarati o tome“, odgovorila sam zaustavivši se pored pločnika.

Pogledao me je tužnog izraza lica kome nikad nisam mogla da odolim.

„Nemoj ni da pokušavaš!“, pripretili mu, nagnuvši se da mu otvorim vrata.

Poljubio me je u obraz i izašao.

„Uči i postani neko koga smatraju izuzetnim, kome se svi dive i ko će promeniti svet!“, viknuh za njim.

„Ja sam već takav!“, odgovori mi s osmehom na usnama i slegnuvši ramenima.

„Ista majka“, uzdahnuh polazeći, „ista majka!“

Kad su pre proletele ovolike godine?, pomislih ušavši u kancelariju i pogledavši se krišom u staklo dok sam kačila mantil na čiviluk.

Činilo mi se da sam juče došla sa tek stečenom diplomom, dugom kosom i razdeljkom na sredini, a sad sam imala četrdeset godina i utisak da se u međuvremenu ništa nije desilo.

Okrenula sam se samo na tren i godine su me sustigle kao kada igraš *Care, care, gospodare, kol'ko ima sati?*: bile su u dnu dvorišta, a već sledeće sekunde stvorile su se iza mojih leđa. Lukave i podmukle.

I dalje sam se sredom uveče vidala s Paolom. Da, svih tih godina.

Kejt me je zavitalavala, govorila mi je da sam luda zato što za sve to vreme nikad nisam vodila ljubav s nekim drugim, tvrdila je da je to suludo i besmisleno.

A ja sam joj odgovorila da je to kao kad jednom nedeljno igraš bridž s prijateljicama ili ideš u bioskop: ni na šta te ne obavezuje i potpuno je svejedno da li to radiš ili ne.

Znala sam da je u pravu, ali mi je tako bilo zgodno: nisam morala da tražim na nekom drugom mestu.

To nije bila veza u pravom smislu te reči, Paolo je bio neko o kome, u suštini, nisam ništa znala, ko je povremeno

dolazio uveče kod mene, večerao sa mnom, gledao malo televiziju, a onda vodio sa mnom ljubav na brzaka. Obučen. Bilo je jednolično, ali i veoma umirujuće.

Dobro de, znam da je to tužno, ali nisam osećala potrebu za nečim drugim.

Kod kuće nikad nisam videla roditelje da se ljube i maze, nikad nisam čula majku kako kaže mom ocu koliko ga voli ili videla oca kako zaljubljeno gleda svoju ženu.

Venčali su se i doslovno poštovali sve klauzule ugovora. *Dok nas smrt ne rastavi*. I tačka.

A ja sam bila prevelika kukavica i previše pragmatična da bih skrenula sa tog koloseka.

U životu sam uvek bila samo gledateljka, nikad nisam bila takmičarka.

Sedela sam na tribinama i navijala, nikad nisam učestvovala u utakmici.

Pa ne možemo svi da budemo sportisti, zar ne?

Možda sam upravo zato toliko volela da plivam u bazenu: uvek sam se držala iste staze, prve desno, i sve dok sam bila u njoj, ništa nije moglo da mi se desi.